

KáPéZetka

4. číslo
září 2017

SKAUT
středisko Svornost
Bělá pod Bezdězem

Obsah čísla

Úvodní slovo

Ohlédnutí za táborem

Na táboře na psaní není čas. Ale co když si ho uděláme?

Medailonek skauta: Drobek

Táborové výzvy

Výsadek

Zkouška Tři orlích per

Přechodová výprava

Famfrpál

Tábor z pohledu vedoucího

100% skauting: 43% přátelství, 52% objevování, 5% noční hlídky

Člověk je zóon politikon čili společenský živočich. Tak zní jeden ze slavných Aristotelových výměrů člověka. Každý člověk tihne a hledá si své místo v určité „smečce“, kde se bude cítit takřikajíc dobře. Jednou z forem oné smečky může být skautský oddíl. Pro mnohé skauty se stává prostředí klubovny místem, kam rádi chodíme, kde rádi trávíme svůj čas, kde můžeme být sami sebou a kde jsme obklopeni lidmi, na kterých nám záleží a se kterými můžeme sdílet svoje dobrodružné zážitky. Je to rovněž prostor, kde se můžeme někomu svěřit ve chvílích, kdy nás zrovna něco tíží, zažíváme nepohodu či zklamání. Každý z nás ocení přítele, který nás dokáže znovu postavit na nohy, tedy na kterého se můžeme bezmezně spolehnout. Domnívám se, že mimo jiné důležité oblasti, které skauting mládeži i dospělým přináší, je hřejivé pouto přátelství stmelující silou, jež drží skauty pohromadě. Přirozeně pobyt v přírodě na táboře je místem, kde se přátelství upevňuje a svazuje, poněvadž můžeme svoje přátelství v různých situacích rozvíjet a pečovat o něj, na druhou stranu jsou také

vystavená těžkým zkouškám. Na táboře leckdy při hrách zažíváme komunikační konflikty, jsme postaveni před nelehké úkoly a musíme se naučit spolupracovat a vzájemně si naslouchat. Cesta k sebetvorbě našeho já je cestou trnitou, a právě ve svízelných a na první pohled neřešitelných situacích se projeví naplno náš charakter. Každý z nás zpětně zjišťuje, že mohl jednat jinak či vážít svých slov, nicméně i když o sobě odhalíme něco nepříjemného, zareagujeme, jak bychom si sami nepřáli, můžeme se následně odpíchnout dál a pracovat na sobě – především na svém vztahu k druhým lidem. I k tomu nás skauting všechny vede, světlušky, vlčata, starší skautky a skauty, rovery a rangers. A nejinak je tomu s vedoucími. Všichni členové mají možnost neustále na sobě pracovat, zamýšlet se nad svým jednáním a nad sebou samým, posilovat své reálné možnosti a pracovat se svými limity. Skauting je rovněž cestou nepřestat se nikdy udivovat a žasnout a pokoušet se po vzoru britského zakladatele skautského hnutí R. Baden-Powella *zanechat tento svět o trochu lepším, než jaký byl, když jsme na něj přišli.*

Nikol

Tábor Libíč 3. - 14. 7. 2017

Pro letošní tábor jsme se inspirovali slavnou ságou o mladém kouzelníkovi Harry Potterovi. Na deset dní se tábořiště v Libíči u Českého Dubu proměnilo na Školu čar a kouzel v Bradavicích: marodka se proměnila na Nemocnici sv. Munga, toalety jsme přejmenovali na Komnatu nejvyšší potřeby a náš nově zakoupený hangár se změnil na Velkou síň. Nechybělo nám ani Famfrpálové hřiště, ani Chroptící chýše coby základna pro táborové vedoucí.

Letos jsem se na táboře vrátila i já svým způsobem do dětství. Stále si živě pamatuji pocity, které jsem zažívala jako dítě, kdy jsem netrpělivě vyhlížela, až se na pultech knihkupectví objeví nově napsaný potterovský díl. Knihy o skromném mladém kouzelníkovi Harry Potterovi tenkrát obletěly celý svět, byly přeloženy do nespočetně jazyků, a tak se napínavé příběhy o boji dobra se zlem ve fantaskním Harryho Pottera dostaly i do světa lidí, kteří neumějí kouzlit, do světa mudlů.

A jak dopadlo naše putování plné kouzlení a čarování? Během deseti dnů jsme zrealizovali velmi vydařený program, ve kterém musely děti zdolávat různě obtížné úkoly, aby mohly definitivně zastavit pána zla, Vy-víte-koho. Kupříkladu jednotlivé koleje, Havraspár, Zmijozel, Mrzimor a Nebelvír, úspěšně získaly od oslepeného baziliška

kouzelný zub či osvobodily ze spárů Mozkomorů Siriuse Blacka, neprávem odsouzeného kmotra Harryho Pottera. Během turnaje Tří kouzelnických škol si mladí kouzelníci vyzkoušeli navigovat jednoho člena koleje, který měl zavázané oči, do středu bludiště nebo úspěšně osvobodili rukojmí od jezerních lidí.

Ale nechyběly ani sportovní aktivity! Hlavním trhákem letošního tábora se stal famfrpál, jehož pravidla upravila naše nová posila: pražská házenkářka Skypi. Jakmile jsme na hřiště připevnili tři obruče a vymezili hrací pole, začal famfrpálový turnaj mezi jednotlivými kolejami. Vzduchem začaly létat camrály, potlouci a ke konci hry na hřiště vyběhla živá zlatonka. Další perličkou, kterou bych velice ráda zmínila, byl kouzelnický ples, na kterém se podávaly různé pochutiny a vypilo se nemalé množství lahodného máslového ležáku od madam

Rosmerty. Večerní atmosféra kouzelnického plesu byla ještě umocněna, když ve tmě začaly svítit Bártovy náramky.

Kromě výletů, lanových překážek, návštěv koupaliště jsme nezapomněli na provozování skautské praxe a duchovní rozměr skautingu, který dělá naše tábory výjimečnými. Ať už se jedná o tradiční ranní a večerní nástupy, při nichž se zpívá skautská hymna, přecházení vlčat a světlušek ke starším skautkám a skautům, slibové večery či zahajovací táborový oheň. Ze skautské praxe jsme si letos připomněli s Kubou, jak vázat uzle, kluci si stavěli loďky, některé dívky zase květinové věnce, jiní si vyráběli netopýrky z toaletních ruliček. Jelikož jsme si letos zapůjčili resuscitační andulu, mohli jsme si během tábora dvakrát osvěžit základy resuscitace.

Nakonec bych chtěla poděkovat všem vytrvalým vedoucím, návštěvám a každé pomocné ruce, ať už z řad rodičů a dětí, za jejich píli a pomoc, bez nichž bychom stěží mohli pořádat letošní tábor v Libíči. Konkrétně děkuji našemu náčelníkovi Migelovi, který už několik měsíců před táborem vyřizoval veškeré administrativní záležitosti, včetně všelijakých povolení, a podílel se na přípravě detailního programu, přípravě pomůcek a tábořiště. Dále pak vedoucím Maňasovi, Arpince, Jerry, Renče, Skypi, Kubovi, Lence a Kátě, rangers Fibi a roverům Kaskadérovi a Pištovi.

Za celou naši bělskou Svornost mohu jen dodat, že se všichni těšíme na další rok a doufáme, že se k nám přidají další nadšenci, třeba i z řad čtenářů, a pomohou nám podílet se na naší výchovné činnosti a přitom s námi zažijí opravdové skautské dobrodružství.

Nikol

Na táboře na psaní není čas. Ale co když si ho uděláme?

Každý z nás si umí živě představit, jak vypadá typický táborový den: děti neustále pobíhají, jančí, překřikují se, poletují, blbnou, dovádějí, bujně skotačí a vzácně usínají, když se vyhlásí večerka, většinou ještě pár minut po večerce tlachají; vzácně nastává chvíle, kdy se bez vrtění a kroucení usadí za stůl a v tichosti něco napíší. Přesto je důležité najít si chvílku, zastavit se a zamyslet se...

Letos jsem se rozhodla, že si dám tu práci uklidnit naši bandu nevyčerpatelných, ačkoliv senzačních mladých vlčat, světlušek a skautů a sepíšu s nimi po skupinkách hodnocení, které si obvykle sdělujeme večer v kroužku během táboráku. V takových chvílích si vzájemně nasloucháme a celou atmosféru umocňuje silné praskání hořících polínek. Nicméně není na škodu si své dojmy a pocity pokusit sepsat na papír. Následující bublinky obsahují přepisy úryvků od dětí. Pro lepší pochopení doporučuji optat se samotných účastníků, jaké dojmy či jaký příběh se za jednotlivými větami skrývá.

„Nástupy jsou super a vážný, tematický a vznešený.“

„Líbilo se mi zařazování do kolejí, protože jsem chtěl být ve Zmijozelu.“

„Výsadek byla sranda a zkouška průzkumníka, takže bych si to rád zopakoval + stavění lodiček byla naprosto úžasná zábava.“

„Lanové překážky byly jako každý rok super,
hlavně nad vodou.“

„Líbila se mi výroba loděk,
protože jsme se dozvěděli,
jak ji máme postavit, aby
plula.“

„Famfrpál byl tento rok
strašně dobrý a přínosný,
díky němu byl tábor o něco
lepší.“

„Ples: bylo to hezké a
romantické, líbilo se
mi, jak jsme tam
pařili.“

Přání: „Aby záchody byly buď z kopce, nebo rovně.“

„Lanové překážky byly zábavné, hlavně nad vodou, když Kaskadér s Kubou dělali vítr a déšť.“

„Líbí se mi, jak Dolores přidávala různé příkazy.“

„Nelíbilo se mi, jak nás budili na noční bojovku.“

„Kouzelný klobouk – bylo zajímavé, když mluvil.“

„Líbila se mi Gringottova banka. Líbilo se mi, jak jsme luštili.“

„Na tomhle táboře se mi nejvíce líbilo koupání v řece, protože tam byla sranda a se Skypi jsme se stříkali a dělali kraviny.“

„Nejhorší: Dolores! Hlavně všechny posílá do Azkabanu a nikoho nemá ráda.“

Nejlepší: „Celodenní výlet – úkoly po cestě byly fajn, ani nohy mě nebolely.“

„Koupaliště – sice mě mrzelo, že Fibi promluvila, ale voda byla osvěžující.“

„Nejvíce se mi líbil famfrpál; štvaly mě ty dlouhý výlety, ale zase na nich bylo něco naučného. Líbily se mi mořský panny, a jak jsme se brodili řekou, museli jsme zachránit Dina.“

„100% bludiště, bylo úžasné, protože jsme mohli navigovat dotyčného člověka se zavázanýma očima.“

„Ginny: 50 % roztomilosti, 40 % rychlosti, 10 % skákání.“

Medailonek skauta: Drobek

Jaká je tvoje první vzpomínka na bělský skauting? Od kolika let oddíl navštěvuješ?

Moje první vzpomínka na bělský skauting byla, když jsem měl s mamkou vyzvednout svoji sestru. Najednou z dveří klubovny vyšel náš bývalý vedoucí oddílu Migel. Po krátké diskuzi s mojí mamkou se mě zeptal, jestli nechci taky chodit na skauta, a já jsem samozřejmě odpověděl, že chci. A tak jsem poprvé vstoupil do klubovny a zrovna začínala „pyžamová párty“. V té chvíli jsem se začal seznamovat s ostatními skauty, v té době mi bylo teprve 5 let.

Jaké jsou podle tebe výhody být skautem?

Výhod skautingu je mnoho a já jsem se rozhodl, že vyberu pár z nich a vypíšu je tady. Lidé jsou přívětivější, když vědí, že jste skauti. Každý rok jsou skautské tábory, které jsou super. Najdete si mnoho nových přátel. Jezdíte na spoustu zábavných akcí. To jsou pro mě výhody skautingu.

Co je na tobě zajímavého?

Co je na mně zajímavého? Jako jeden z mála chodím už od 5 let na skauta. Ještě s pár skauty jsme měli vlastní výpravu. Tento tábor byl mým šestým táborem z osmi. To je vše zajímavé o mně, co mě napadlo.

Jaký bod skautského zákona ti dělá problém dodržovat?

„Skaut je čistý v myšlení, slovech i skutcích.“ Každý je občas vulgární, má v mysli jen vztek a pak něco udělá, čeho lituje, a já nejsem výjimka. A i když se člověk snaží, postupem času stejně jednu z těch věcí poruší.

Kolik let jezdíš na skautské tábory a na co se před táborem nejvíc těšíš?

Na skautské tábory jezdím 6 let. A tento tábor i minulý jsem se těšil na to, že budeme stavět věž. Bohužel se to tento rok s věží nepovedlo. Ale těším se třeba i na nástupy, koupání a taky „nekonečku“ (pozn. red.: míněna „nekonečná výprava“).

V čem tě letošní tábor zaujal a na co se těšíš příští rok?

Zaujal mě novými hrami, super dějem, skvělými novými vedoucími a spoustou super zážitků. Příští rok se rozhodně těším na koupání a doufám, že budeme stavět věž nebo jinou táborovou stavbu.

Skauting v praxi: táborové výzvy

Každoročně se snažíme do táborového programu zařadit skautské výzvy, které si mohou děti na tábore plnit. Jedna z výhod táborů právě spočívá v tom, že mají delší trvání, aby si skauti výzvy vyzkoušeli, neboť jsou poměrně časově náročné na zrealizování a vyžadují také přípravu. Junák nabízí poměrně širokou škálu výzev, které mají často nastavenou věkovou hranici, kdy je možné různé výzvy plnit. Ještě než si skaut začne výzvu plnit, musí mít schválení od kvalifikovaného vůdce, který posoudí jeho připravenost. Vůdce vkládá do skauta velkou důvěru a zároveň jej důkladně obeznámí se základními pravidly a možnými řešeními v krizových situacích. Výzvy se zakládají především na překonávání sebe sama a v případě úspěšného splnění jsou provázeny speciálními obřady.

Plnění výzev je pro skauty ohromná čest a za odměnu dostávají fešnou nášivku na svůj kroj. Nášivkou se mohou skauti pyšnit před ostatními, byť to už je jen taková třešnička na dortu, sladké pohlazení; důležitější jsou zážitky a nově nabyté zkušenosti. Výzvy jsou především příležitostmi, ve které se člověk musí v ledasčem překonávat a musí mít plné a vytrvalé odhodlání. Ne každou výzvu zvládne každý napoprvé, ale i z neúspěchu můžeme čerpat, nemusíme klesat na mysl, naopak se můžeme následující rok ještě s větší houževnatostí a zapáleností pokusit splnit výzvu znovu. Během plnění výzvy zažíváme smíšené pocity strachu a nadšení; jsme jako neplavci vhození do vody a učíme se plavat. Musíme se spoléhat pouze na sebe a snažíme se být vynalézavými a nápaditými.

A jaké táborové výzvy skauting dětem nabízí? Z těch jednodušších je to kupříkladu *Noční bdění*. Člověk musí vydržet uprostřed noci dvě hodiny vzhůru ve spacáku bez usnutí. Obtížnější výzvou je pak kupříkladu *Výsadek* (viz článek Lenny níže) či *Noční návrat*, kdy se v omezeném čase musí skupinka dostat bez mapy do tábořiště. Zkouška je zaměřená především na orientaci v terénu, což je dovednost, která je nezbytná a velmi žádaná už od počátku založení skautingu. Letos si úspěšně vysloužili nášivku *Výsadku* naši skauti Drobek a Ferda a skautka Lenny.

Jedna z nejoblíbenějších výzev je prestižní zkouška *Tři orlích per*, která má za sebou více jak stoletou tradici. Systém udělování orlích per vymyslel a zavedl Američan Ernest Thompson Seton, který je spolu s Baden-Powellem považován za zakladatele skautského hnutí. Zkouška *Tři orlí per* se skládá ze tří částí, z nichž u první a poslední části nejčastěji někdo selže. První zkouška je zkouškou mlčenlivosti. Pokud vydrží skaut 24 hodin nevydat ani hlásku, má vyhráno! Většinou ovšem někdo pronese omluvné *promiň* nebo souhlasné *ano*. Drobek letos při prvním pokusu sarkasticky poznamenal: „*Ten citron vůbec není kyselý.*“ Letos se pouze Fibi a Maggie podařilo dostat do druhé části, při které

děvčata nesměla celý den nic sníst. Závěrečná zkouška, poměrně náročný úkol, zahrnuje přespání mimo tábořiště, s tím, že každou hodinu si člověk musí zapisovat, co se v tábořišti děje, aniž by jej kdokoliv zahlédl. A jak to vlastně letos dopadlo? Přečtěte si níže článek od Fibi, které ještě jednou gratulujeme, jelikož se jí letos podařilo zkoušku *Tří orlích per* celou splnit.

-VÝSADEK-

Jako všichni ostatní, i já jsem si letos chtěla splnit nějakou výzvu. Mezi nabízenými možnostmi mě nejvíce zaujala výzva *Výsadek*. Ale měla jsem strach. A ten mě málem uzemnil. Nakonec jsem překonala sama sebe a společně se skauty Drobkem a Ferdou jsme nakonec využili šance a nastoupili k Migelovi do auta. V autě jsme seděli s kápí a šátkem na hlavě a trpělivě ve tmě čekali, až nás Migel s Nikol „vykopnou“ z auta. Adrenalin ve mně bublal a nemohla jsem se dočkat. Sundali jsme si šátek z očí. Náhle jsme se ocitli před kopřivami, za námi vedla cesta. Rozhlédli jsme se kolem sebe a rozhodli se, že se vydáme k červeným střechám. „To je krásné ticho a pohoda!“ říkali jsme si na začátku. „Výsadek si budeme dělat každý rok!“

Cestou do vesnice, o které jsme zatím nic nevěděli, jsme podle Drobkova nápadu ochutnávali různé plody, které rostly na stromech. Po malém zkoumání jsme zjistili, že jsme ve Svijanském Újezdu, a naplánovali jsme si dokonalou trasu. Cestou do následující vesnice jsme si řekli, že je čas na svačinu, utrhli jsme si tedy nějakou kukuřici a po cestě ji jedli. Potkali jsme koně a vytvořili kapelu, co hrála písničky beze slov.

Cestou do Voldemortovic (ves, u níž jsme si nepamatovali název a začínala na „Vo-“) jsme úmyslně zabloudili. Prodrali jsme se polem a lesem, až jsme dorazili do větší vesnice, ve které jsme zjistili, že jsme se oddálili od tábora. V této vesnici nás chvíli pronásledovala kočka, pak jsme zabočili zpátky do lesa. Vyšli jsme na cestě, kde jsme „potkali“ srnčí nohu a hromádku ryb. Také jsme chvíli odpočívali na posedu, na kterém Ferda „omylem“ spadl i s žebříkem.

Došli jsme do tábora asi o dvě hodiny dříve než ostatní, kteří byli na celodenním výletě, a rozhodně jsme toho nelitovali!

Tato výzva naprosto odbourala můj strach a myslím, že naše trojka zase příští tábor „spáchá“ nějakou podobnou výzvu. Doufám, že se můžeme těšit na příští tábor, se kterým by měl přijít „Noční návrat“!!!

Lenny

Zkouška Tří orlích per

O tomto úkolu jsem slyšela už na svém prvním skautském táboře v roce 2013 a od té doby jsem to chtěla zkusit. Letos na táboře jsem do toho šla společně s Drobkem, Ferdou a Maggií.

První den bylo mlčení. Dařilo se mi to, protože nejsem příliš mluvný člověk. To se mi ten den vyplatilo. Nastalo odpoledne a my jsme jeli na koupaliště. Tam jsem ale promluvila. Za to „vděčím“ Otazníkovi, vedru a bolesti hlavy. Od večerního nástupu jsem mlčela znovu a tentokrát jsem to dokázala. Potom jsem ale nemohla promluvit, protože po téměř dvou dnech mlčení bylo těžké přimět hlasivky k práci. Moje první slovo bylo stejné, jakým jsem odpověděla Otazníkovi - prosté: „Ne.“

Další den jsem držela hladovku. Ten den jsem neměla na nic náladu a byla jsem poněkud mrzutá. Opravdu jsem byla ráda, že zkoušku plním jako rangers - měla jsem čas na odpočinek a část dne jsem prakticky prospala. To se mi ale hodilo pro nadcházející úkol, byla jsem na něj alespoň dobře odpočinutá. Vím, že pro někoho hladovka nic není, ale já jsem zjistila, že hlad je moje slabina.

Ten večer po nástupu jsem se sbalila na odchod z tábora, ale ještě než jsem vyrazila, dala jsem si trochu polévky na zahnání hladu. Asi to nebyl zrovna dobrý nápad, protože mě po ní bolelo břicho. Než jsem došla k lesu, vše zmizelo v mlze, a když jsem vstoupila, všude už byla téměř tma. Než jsem si postavila přístřešek, byla tma jako v pytli a já byla unavená. Navíc jsem měla mokro v botách, jako bych vylezla z Mohelky. I tak jsem šla na hlídku, podívat se na tábor a udělat zápis ještě před spaním.

Nemohla jsem vůbec usnout. Když už jsem konečně zabrala, nespala jsem tak docela. Přišlo mi to jako něco mezi vědomím a spánkem. Slyšela jsem, jak ze stromů kape voda a jak občas spadne nějaká ta větev. Asi někdy po půlnoci mě probudilo praskání větví a dýchání u mého přístřešku. Něco se na mě přišlo podívat. Dostala jsem strach, že jsem se neodvážila ani pohnout. Bez hnutí jsem čekala, až ten obyvatel lesa odejde. U toho jsem usnula, a když jsem se znovu vzbudila, nebylo mi dobře. Někakou dobu jsem zůstala vzhůru a pak jsem zase usnula.

Probudila jsem se ráno ještě před svítáním a těšila jsem se na slunce jako nikdy jindy. Šla jsem se podívat na tábor, tam všichni spali. Vstali až za hodinu. Každou hodinu po celý den jsem chodila dolů a nahoru po kopci a zapisovala, co se dělo v táboře. Nikdo mě neviděl, ale párkrát jsem měla namále. Tábor se dal pozorovat jen z jediného úseku, navíc ne celý, a když jsem chodila po otevřené louce, vystavovala jsem se nebezpečí objevení. Naštěstí byl ten den výlet, takže byl tábor téměř prázdný.

Ke konci dne jsem se už začínala nudit. Seděla jsem na louce kus dál od tábora, kam nebylo vidět, a přemýšlela jsem nad nějakými příběhy, které bych mohla někdy napsat, ale po pravdě mě toho moc nenapadlo. Cítila jsem se osaměle, a tak jsem si z nudy vymýšlela, že tam se mnou jsou imaginární postavy jak moje, tak z filmů. Večer jsem uklidila svoje malé tábořiště a čekala jsem na signál, abych se mohla vrátit.

Když jsem slyšela Migela mluvit na nástupu, řekla jsem si, že by už mohl být čas. Tak jsem šla pomalu z kopce dolů. Na poloviční cestě jsem slyšela volání všech v táboře: „FIBI!!!“ Přidala jsem do kroku a brzy jsem byla v cíli. Přidala jsem se k nástupu, a když skončil a všichni ke mně přišli, prostě jsem nedokázala udržet slzy na uzdě. Moc ráda jsem je všechny po 24 hodinách zase viděla.

Myslím, že plnění Tří orlích per mě posílilo na těle i na duši a posunulo moje hranice na další úroveň. Každopádně jsem si to velmi užila a přeji všem dalším odvážlivcům hodně štěstí.

Fibi

Přechodová výprava

Ke skautům/skautkám přecházeli:
Šmoulinka, Anežka, Křeček a Miki.

Ti, co přestupovali, se moc těšili, až budou patřit ke starším a vedoucí je budou brát vážněji, a že zažijí tolik legrace jako jejich starší bratři a sestry.

První postupový bod naší výpravy byl Ještěd. Cesta na něj však nebyla jen tak, museli jsme vyměnit šroub za co nejlepší věc. Všechny nás to moc bavilo.

Před výstupem na Ještěd jsme se byli kouknout na skály, které byly hned pod ním, byli jsme kousek od velkého srázu dolů a díky tomu mnoho z nás překonalo svůj strach z výšek.

Na Ještědu stále pokračovala naše hra a spoustu lidí nás tam díky tomu už znalo a dávali nám samé jídlo, postavičky, ale hlavně mince.

Když jsme sešli z Ještědu dolů, hledali jsme náš převis, pod kterým jsme měli spát a převzít naše budoucí skauty a skautky a dát jim šátek a šňůrku.

Pod převis jsme přišli pozdě v noci, a tak byl nejlepší čas na to, abychom Šmoulinku, Anežku, Křečka a Mikiho přijali mezi nás.

Ta atmosféra, která tam proudila, byla neskutečná, hlavou se mi míhalo tolik vzpomínek, třeba když jsem já přecházela. Bylo to super, když jsem tam stála už mezi skauty a vítala mezi nás naše mladší sestry a bratry.

Bylo vidět, že všichni přecházející jsou nervózní a že se moc těší. Tak jsme začali a šlo to snadněji, než jsme všichni čekali. Hned po našem předávání šátků a šňůrek jsme ulehli do spacáků.

Když jsme se vzbudili, zabalili jsme si věci a šli na autobusovou zastávku, kde jsme se nasnídali a poznali protivného řidiče autobusu.

Když jsme přicházeli do tábořiště, byli jsme všichni vyřízení a žízniví. Přechodová výprava se nám všem moc líbila, byla plná úsměvů, vtipů a hlavně legrace a o tom skautský tábor je!

Maggie :)

Famfrpál

Famfrpál je hra z Harryho Pottera, při které proti sobě bojují dvě koleje. Body sbírají házením camrálu (kulatého míče) do branky, či chycení zlatonky, ta ukončí hru.

Každá kolej tvoří 6 hráčů: jednoho chytače, ten by měl být nejrychlejší, chytá zlatonku jakmile se zlatonka vypustí, jinak hraje jako střelec. Pak jednoho potloukáře, ten by měl umět nejlépe vybíjet, protože vybíjí šišatým míčem střelce. Střelci jsou 3 a ti si hází s camrálem a snaží se ho dostat do branky. Pak má každá kolej brankaře, který brání branku.

Hraje se do té doby, než se chytí zlatonka, která se vypustí v druhé polovině hry a je chycena jedním z chytačů. Tým, který zlatonku chytí, získává 50 bodů. Dále se boduje házením camrálu na branku, které se boduje 10 body.

Hra je běhací, velkou roli hraje i strategie, díky které se může jednodušeji vyhrát. Ten, kdo nemá strategii, v podstatě prohrál, protože i když hráč chytí míč, komu ho hodí, když nikdo není kolem a vedle něj je jen potloukář z druhého týmu? Hra je i o spolupráci, celý tým musí hrát jako jedna ruka, hlavně střelci a potloukář.

Hra nás velice bavila. A i když byla vyčerpávající, hlavně v horku, vždy jsme měli chuť hrát! A to i v případě, že jsme prohrávali, protože nešlo o vítězství, ale o to, pořádně si hru užít!

Lenny

Tábor z pohledu vedoucích

Na tábor vždy jedu s tím, že budu od rána do večera vyčerpaná, budu mít spoustu úkolů na přípravu a málo času vlastního. Rok od roku je to náročnější. Pokaždé následuje Sophiina volba: jet na tábor, nebo 14 dní odpočívat? Vždy vyhraje tábor. A proč vlastně? Těžko se to vysvětluje, ale pokusím se o to.

Miluju táboráky, nástupy, celodenní výlety na překrásná místa, zpívání u ohně, západy/východy slunce, hlášky dětí, jídlo, hry a další hromadu věcí, které si nedokážu odpustit a léto by bez nich nebylo ono! Nejen, že se více poznám s dětmi ze střediska, ale více se sblížím i s týmem vedoucích, kteří jsou mí přátelé i mimo skauting. Ráda se (což se stává často) naučím novým věcem, které můžu později předávat dál já. Není to vždy o tom, co si z toho odnese me jako vedoucí. Na prvním místě jsou děti. Jakmile se to jim zalíbí a budete se jim věnovat, vrátí vám to.

Bohužel jsem si letošní tábor o pár dní musela zkrátit, což mě mrzí, ale nezapomenu, jak se se mnou každý rozloučil gillwelským kruhem. Gillwelský kruh přátelství má své kouzlo, které mě dokáže zahřát na srdci. Po jeho skončení se na mě všichni vrhli a objali mě a já pocítila, že svou povinnost konám dobře, ač se mám stále co učit. Jako citlivka jsem se samozřejmě rozplakala, i když nikdo nevěděl proč. A to je ten důvod. Tahle velká rodina, která se stále rozrůstá.

Arpinka

Časopis KáPéZetka

Neprodejný materiál pro členy a přátele organizace *Junák – český skaut*, středisko *Svornost Bělá pod Bezdězem, z.s.*, září 2017, vydání první, číslo čtvrté.

Kontakt: U Střelnice 317, 294 21 Bělá pod Bezdězem, svornost@skaut.cz,

<http://svornost.unas.cz>, <https://www.facebook.com/svornostbela>